DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 11den NOVEMBER, 1826. N. 45

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Wedewe Wm Lee

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbŷnacht in dienst van Zŷne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen salut! doen te weten:

Nademaal wŷ, bŷ missive van Zŷne Excellentie den Minister voor de Marine en Kolonien, dd. 13den Junŷ dezes Jaars La. J. No. 88 k. ontvangen hebben een besluit van Zŷne Majesteit den Koning van den 10den der voorgaande maand Mei, La. A. 11, nopens de daarstelling van een nieuw muntstelsel voor deze kolonie; zoo is het dat, bŷ het geven van publiciteit aan het gemelde koninglŷk besluit hetwelk van den volgenden inhoud is

---

Kopŷ.

10den Mei 1826 La. A. 11.

N°.

Wŷ WILLEM, bŷ de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje Nassau, Groot Hertog van Luxemburg, enz. enz. enz.

Overwegende, dat het thans bestaande muntstelsel op *Curaçao* en onderhoorige eilanden, geen vast beginsel tot grondslag heeft en dat hetzelve aan vele wisselvalligheden is blootgesteld, zoo wel in het nadeel der koloniale kas als van de ingezetenen dier kolonien.

Willende tot verbetering van dien stand van zaken, in het belang der kolonie, verordeningen daarstellen, gegrond op het beginsel van overeenstemming met het muntstelsel, hetwelk in het Moederland in werking is.

Gezien de geheime rapporten van onzen Minister voor de Marine en Kolonien, van den 19den April jl. La. J. No. 37 k en van den 6den dezer La. J. No. 55 k.

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1.

Met den 1sten Januari 1827, zal het Nederlandsche Muntstelsel, zoodanig als hetzelve bŷ de wet van den 28sten September 1816 (: Staatsblad No. 50:) voor het Moederland is vastgesteld, op *Curaçao* en onderhoorige eilanden worden in werking gebragt; zullende dierhalve de standpenning aldaar zŷn de Nederlandsche gulden met deszelfs onderdeelen, namelŷk zilveren stukken van *vŷftig*, *vŷfentwintig*, *tien* en *vŷf centen* en koperen stukken van *een* cent en van *een halven* cent, en zal de voornoemde standpenning verdeeld in *honderd centen*, de eenheid van berekening zŷn in alle handelingen van of met het gouvernement.

Art. 2.

Van en met den 1sten Januari 1827 zal de waarde der navolgende munten op *Curaçao* en onderhoorige eilanden thans gangbaar zŷn als:

de *vŷfde deelen van den ronden Spaanschen daalder*, of *drie reaal stuk*,
Vŷftig Centen.
de *Curacaosche Stuiver*,
Twee en een halve Cent.

Art. 3.

Van en met den 1sten Januari 1827 zullen op *Curaçao* en onderhoorige eilanden niet meer gangbaar zŷn de in 1821 in omloop gebragte *realen* of *schellingen*, de *realen* of *oude Deensche schellingen*, *de vierde deelen van den Spaanschen Daalder* en de stukken van *drie en een halve reaal*.

Art. 4.

De bŷ het voorgaande artikel vermelde vreemde muntspecien zullen na den laatsten December 1826 door het gouvernement der kolonie niet anders dan tegen derzelver innerlŷke of wezenlŷke waarde worden aangenomen; zullende de alzoo ingetrokkene specien als billioen herwaarts gezonden worden.

Art. 5.

De Curaçaosche stuivers, welke, in het tŷdvak tusschen de bekendmaking van ons tegenwoordig besluit en den 1sten Januari 1827, aan de koloniale kassen mogten worden in betaling gegeven, zullen door het gouvernement niet weder worden uitgegeven, voor den 1sten Januari 1827, en als dan, zoo wel bŷ ontvangst, als bŷ uitgave, bŷ de Gouvernements kassen, tegen de waarde van 2 1-2 centen in Art. 2 bepaald worden berekend.

Art. 6.

Van en met den 1sten Januari 1827 zullen bŷ de koloniale kassen op *Curaçao* en onderhoorige eilanden in betaling worden aangenomen en binnen de kolonie als gangbaar worden verklaard, de navolgende vreemde muntspecien als:

a. de *Spaansche pilaar-daalder*, tot *twee guldens, vŷftig cents* (*f* 2. 50.)

b. de *gouden en zilveren Spaansche munten* welke in eene vaste verhouding staan tot den voornoemden Spaanschen daalder, naar evenredigheid van den sub *a* omschreven maatstaf.

c. de *oude Portugeesche gouden Johannissen*, tot *honderd zeven en veertig cents* (147) per Nederlandsch wigtje, gelŷk staande aan 226 centen per een Engelsch Trooisb.

Art. 7.

Geene andere vreemde specien zullen bŷ het Gouvernement worden aangenomen, ten zŷ wŷ daartoe nader mogten goedvinden de vergunning te verleenen, als wanneer de verhouding derzelve tot den standpenning tevens door ons zal worden vastgesteld.

Art. 8.

Van en met den 1sten Januari 1827 zullen de Gouvernements boeken en die van alle openlŷke administratien in *Guldens en Centen* worden gehouden, en zullen de op den laatsten December 1826 bŷ dezelve openstaande saldo's, op nieuwe rekening in *Guldens en Centen* moeten worden overgebragt in de verhouding van een *Pezo van achten*, waarin die boeken thans gehouden worden, tot een gulden, drie en dertig en een derde centen. (*fl.* 33. 1-3.)

Art. 9.

Van en met den 1sten Januari 1827 zullen in handelingen tusschen partikulieren en het gouvernement, de sommen in geene andere specien worden uitgedrukt dan in *Guldens* en *Centen*, en zullen ook van dien tŷd af, in alle geregtelŷke transporten of obligatien, de sommen in Nederlandsche Guldens uitgedrukt moeten zŷn.

En is onze Minister voor de Marine en Kolonien belast met de uitvoering dezes.

Gegeven in 'sGravenhage den 10den Mei des jaars 1826, het dertiende van onze regering.

(geteekend) WILLEM.

Van wege den Koning,
(get.) J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

Accordeert met deszelfs origineel,
De Griffier ter Staats Secretarŷ,
(get.) L. E. ELIAS SCHOVEL.

Voor copŷ conform,
De Secretaris Generaal bŷ het Ministerie voor Marine en Kolonien,
(w. g.) ASMCZ, loco sec. gen.

---

door ons, ter geregelde uitvoering van hetzelve, onverminderd alle zoodanige verordeningen en bepalingen welke door den Raad van Policie mede tot dat einde zullen worden gemaakt, noodig en dienstig is geoordeeld te bepalen zoo als hierbŷ wordt bepaald:

1. Dat alle betalingen hoe ook genaamd dewelke, ten gevolge van aangegane contracten, huur of anderszins uit de koloniale kas geschieden, van en met den 1sten Januarŷ 1827 zullen worden gedaan in de verhouding van een gulden drie en dertig en een derde centen Nederlandsch *fl* 33 1-3 tot eene pezo van achten.

2. Te bepalen dat het koloniale port hetwelk volgens de bestaande wet betaald wordt, van den 1sten Januarŷ 1827 af aan zal zŷn zestien centen Nederlandsch in stede van een reaal of zes stuivers Curaçaosch.

3. Dat na ultimo November dezes Jaars alle aankoopingen van Gouvernements wege met contant geld zullen moeten geschieden, en dat al het verschuldigde bŷ het Gouvernement tot ultimo dier maand, benevens de bedragen van leverancien die krachtens bestaande contracten in den loop der maand December nog gedaan worden, op den laatsten dag van die maand moeten worden afbetaald, op dat alzoo alle rekeningen en vorderingen ten laste van het Gouvernement met den 1sten Januarŷ 1827 mogen aangezuiverd en vereffend zŷn; zullende al de genen die na ultimo November vorderingen tegen het Gouvernement mogten hebben, waarvoor geene ordonnancien zullen zŷn afgegeven, derhalve de rekeningen daarvan uiterlŷk op den 20sten December ten kantore van den Raad Contrarolleur der financien moeten inleveren om ordonnancien voor de bedragen daarvan te bekomen, met verdere bepaling dat de vorderingen der zoodanigen die in gebreken mogten zŷn gebleven de rekeningen daarvan binnen den voormelden tŷd inteleveren, of mogten verzuimd hebben de daartevoren of daarna afgegevene ordonnancien op de koloniale kas, uiterlŷk op den 28sten daaraanvolgende, aldaar ter betaling te vertoonen, daarna in die maand niet meer zullen aangenomen of vereffend worden, maar zal de aanneming en vereffening daarvan, zoo mede van de vorderingen spruitende uit gedane leverancien tot ultimo van die maand welke op dien dag onbetaald mogten zŷn gebleven, in het volgende Jaar 1827 niet anders geschieden dan in de verhouding van eene pezo van achten tot een gulden drie en dertig en een derde centen.

4. Dat, vermits het Gouvernement al de vorderingen tegens hetzelve met het einde der maand December dezes Jaars behoort aantezuiveren en daartoe zal benoodigd zŷn de uitstaande gelden van de koloniale kas die op ultimo der gemelde maand zullen verschuldigd en betaalbaar geworden zŷn, die uitstaande gelden derhalve uiterlŷk op den 20sten December moeten worden afbetaald wanneer dezelve vroeger hadden moeten betaald worden, maar daarna betaalbaar geworden zŷnde als dan op den betaaldag, ten einde het Gouvernement over de bedragen daarvan zal kunnen beschikken ter vereffening van de vorderingen tegen hetzelve en zich niet in de

verpligting moge bevinden andere middelen daartoe te beramen en aantewenden die aan hetzelve schade zouden kunnen veroorzaken; alwaarom het Gouvernement aan zich voorbehoudt om, ingeval het zich, door nalatigheid van deszelfs debiteuren in de tydige voldoening van het verschuldigde aan de koloniale kas, in de noodzakelykheid mogt bevinden van toevlugt te nemen tot middelen die blyken mogen aan hetzelve schade veroorzaakt te hebben, die schade op deszelfs debiteuren te verhalen.

5. Aan de ingezetenen toetestaan om van den 2den tot den 8sten January 1827 de gangbaar blyvende gekapte zilveren stukken van vyftig centen ieder alhier te lande ten kantore van den Hoofd Ontvanger, op het eiland Aruba by den Ontvanger aldaar en op Bonaire by den Commandeur, voor stukken van vyf en twintig centen, als mede voor centen en halve centen te verwisselen, om alzoo klein geld tot hun geryf te bekomen.

6. Te bepalen dat de by het 3de artikel van het voorzeide Koninglyk besluit ongangbaar verklaarde Curaçaosche en Deensche realen of schellingen van zes stuivers het stuk, vierde en derde stukken van den Spaanschen daalder, namelyk van een en twintig en dertig stuivers respectivelyk, gedurende de maand January des jaars 1827, alhier te lande ten Kantore van den Hoofd Ontvanger, op het eiland Aruba by den Ontvanger aldaar en op Bonaire by den Commandeur, voor gangbaar geld zullen kunnen verwisseld worden tegen derzelver innerlyke of wezenlyke waarde in de verhouding van acht en veertig stuivers Curaçaosch tot een gulden drie en dertig en een derde centen; zullende na ultimo January geene inwisseling daarvan meer in de koloniale kas mogen geschieden.

7. Te verklaren dat de by artikel 6 van Zyner Majesteits hiervoren gemeld besluit gangbaar verklaarde oude Portugesche gouden Johannissen geene anderen zyn dan de gestempelde, dewelke by onze publicatie den 23sten January gearresteerd en den volgenden dag uitgevaardigd, gangbaar zyn gesteld.

Gedaan op Curaçao den 31sten October 1826, het dertiende Jaar Zyner Majesteit's regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 3den November daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

DE Schoutbynacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het, ten gevolge van een besluit van Zyne Majesteit den Koning van den 10den Mei 1826 La. A. 11, nopens de daarstelling van een nieuw muntstelsel voor deze kolonie en de invoering daarvan in dezelve met den 1sten January 1827, noodig is de bedragen van alle lands regten, belastingen, imposten en middelen, als mede van emolumenten en legessen en van geldboeten gelyk ook de prysbepalingen van vleesch en brood die by onderscheidene daaromtrent bestaande wetten, reglementen en tarieven zyn bepaald in guldens en centen overtebrengen, zoo is het, dat wy, naar aanleiding van en overeenkomstig het bepaalde by het 8ste artikel van het voormelde koninglyk besluit en op grond van de dienaangaande verkregene inlichting, geoordeeld hebben te moeten bepalen, zoo als hierby wordt bepaald om van en met den 1sten January 1827 te worden nagekomen; als:

1. Dat de tarieven op den impost van het klein zegel en van emolumenten en legessen voor de daarop genoemde ambtenaren en andere gekwalificeerde personen dewelke in de respective daarvan bestaande reglementen zyn vervat, door anderen zullen vervangen worden.

2. Dat op de tarieven en wetten van en nopens alle regten, belastingen, imposten en middelen gelyk ook op de tarieven van emolumenten en legessen voor de beambten op de eilanden Bonaire en Aruba, dewelke provisioneel door anderen niet vervangen worden, de sommen wel in pezos van achten zullen blyven, maar dat de berekening en betaling van die regten, belastingen, imposten, middelen, legessen en emolumenten zullen geschieden in de verhouding van eene pezo van achten tot eene gulden drie en dertig en een derde centen.

3. Dat alle bereids in pezos van achten bepaalde boeten in gelyke verhouding van eene pezo tot eene gulden drie en dertig en een derde centen zullen staan.

4. Dat omtrent de pryzen van brood en vleesch dezelfde voormelde verhouding zal worden in acht genomen, in voege dat voor het brood hetwelk een reaal zoude gekost hebben, zestien en een halve centen zullen worden betaald; en dat de hoogste pryzen van het vleesch zullen zyn, als volgt:

Rundvleesch voor het beste stuk,

	het pond	. .	f0 „ 50
Schapen do.	„	do.	0 „ 41 1-2
Varkens do.	„	do.	0 „ 27 1-2
Schildpad do.	„	. . . .	0 „ 27 1-2

5. Dat niemand zal verpligt zyn, in betalingen van en boven de som van een honderd guldens, meerder dan een tiende gedeelte der som, aan stukken van twee en een halve centen, een cent of halve cent te ontvangen.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam, op Curaçao den 31sten October 1826, het dertiende Jaar van Zyner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelven,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 3den November daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Den 7den November 1826.

BEKENDMAKING.

ZYNE Excellentie de Schoutbynacht, Gouverneur dezer eilanden ten behoeve der Heeren Officieren enz: van Zyner Majesteits zeemagt op deze Station, noodig hebbende eene som van f 312. zal hoogdezelve wissels voor dat bedrag op het Ministerie voor de Marine en Kolonien afgeven aan de genen dewelke verlangen mogen dezelve te verkrygen en daarvoor by beslotene biljetten op den 13den dezer tot des middags te twaalf ure, ter Gouvernements Secretary inteleveren, den voordeeligsten koers zullen aanbieden.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE

Fiscaal's Kantoor, den 10den November 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 22 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 27sten October 1826.

TE KOOP.

DE Plantagie RUST, gelegen in de Oost Divisie alhier. Te bevragen by

A. W. NEUMAN.

TE KOOP by AUGUST MULLER.

Alle soorten van Schryfpapier, Engelsche Mans Zadels, Wolle Dekens, Fransche Werken, &c.

UITTREKSELS VAN NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

Antwerpen, 19*den Juny* — Heden avond, omtrent negen ure, was er voor de Protestantsche kerk alhier, een oploop van omtrent vyf honderd menschen, welke derwaarts gekomen waren, op het gerucht, dat zich des avonds spoken in die kerk vertoonden, terwyl vele lieden verzekerden, die kwade geesten te hebben gezien. De politie en eenige patrouilles pompiers hebben deze ligtgeloovigen uiteen doen gaan, na hen aangetoond te hebben, dat de spoken, die zy meenden te zien, niets anders waren dan het uitwerksel van den maneschyn op de juist geschuurde kerkkroonen, hetwelk telkens verdween, wanneer eene wolk de maan verduisterde.

Berlyn, 20*sten Juny* — Het standbeeld, dat Z. M. de koning voor den veldmaarschalk prins *Blücher van Wahlstatt* alhier heeft doen optigten, is gisteren morgen vroeg onthuld geworden, en staat nu daar als een waardig gedenkteeken voor den vereeuwigden, en als een nieuw sieraad voor de hoofdstad. Het standbeeld is, met het voetstuk, 24 voet hoog, en van gegoten brons. De beeldzuil zelf, ongeveer 11 voet hoog, stelt den held in generaals uniform voor, over welke een veldmantel geslagen is, die den regterarm vrylaat. Het hoofd is ongedekt en half over den linker schouder gewend; de regterarm houdt het blootе zwaard, de linker voet is op een omvergeworpen vyandelyk kanon geplaatst. Het 13 voet hooge voetstuk is op de 4 kanten met reliefs versierd, welke deels van een allegorischen aard zyn, deels op de gebeurtenissen van 1813 tot 1815 betrekking hebben. Zoo vertoont namelyk de voorkant des voetstuks den intogt van Parys. In het midden bevindt zich *Blücher* zelf te paard, verzeld met verscheidene generaals, die in de veldtogten van gemelde jaren met hem werkzaam zyn geweest. Boven dit relief ziet men eene zwevende zegegodin, welke eene tafel in de handen houdt, op welke in gouden letters te lezen is:

FREDERIK WILLEM III.

Aan den Veldmaarschalk,

Prins Blücher van Wahlstatt.

In het Jaar 1826.

s'Gravenhage, 4*den July.* — By gelegenheid dat Z. K. H. Prins Frederik, op den eersten dezer, zyne functie als Commissaris Generaal van Oorlog heeft aanvaard, hebben, dien dag, zoowel als gisteren, verscheiden hoofd en andere officieren, zoo onzer bezetting als andere, hunne opwachting by Z. K. H., in opgemelde hoedanigheid, gemaakt.

Madrid, 17*den July* — Alhier hebben wy de tyding ontvangen dat in het laatst van April in het binnenland van de provincie Venezuela verscheidene opstanden hebben plaats gehad, dat moordtooneelen het gevolg daarvan geweest zyn, dat de koningsgezinde party, van die wanorden, alsmede van Bolivars afwezen gebruik makende, openlyk hare meening had aan den dag gelegd en om bystand van Cuba had verzocht; dat dien ten gevolge de Spaansche admiraal Laborde, met verscheidene fregatten en een konvooi troepen uit de Havanna was gezeild en langs Porto Rico komende, aldaar versterkingen had ingenomen, met voornemen om eenig punt van het vaste land aan te doen.

Parys, 9*den Aug.* — Niet zonder aandoening leest men in den *Constitutionnel* het volgende uittreksel uit eenen brief, op den 25sten Juny, ll. uit Zante aan den Heer Eynard te Genève gerigt en door dezen aan het Grieksche komité alhier medegedeeld:

" Ik heb de weduwe Bozzaris en haren zoon, dien waardigen telg eens helds, een bezoek gegeven. Zy is by den Graaf Roma gelogeerd, en verkeert in het midden van de overblyfsels der Missolonghische familien.

" In tranen uitberstende, zeide zy my. " Achtien honderd man en eenige vrouwen en kinderen zyn gered, maar wat mag het hun baten het zwaard ontkomen te zyn, zoo zy door honger en gebrek moeten vergaan." Ik verzekerde haar dat geheel Europa zich hunner aantrok, en hen onderstand zou doen geworden. " Wy waren tiendduizend, antwoordde zy al weenende; twee duizend zyn gered; maar de overigen zyn gevangen of sterven van honger te Calamos; en hier, zeide zy, op Morea wyzende, hier zyn andere eilanden, waar duizenden door ziekten bezwyken, zonder dat iemand aan hen denkt." Zy wierp zich hierop in de armen van haren zoon en van hare dochter en snikte uren lang in eene soort van stuipachtige wanhoop.

" Ik heb ook Mevrouw Bachini gezien, de weduwe van den man die, na wonderen van moed bedreven te hebben, te Missolonghi gevallen is; zy is in de diepste armoede, met twee zoons en eene dochter bewoont zy eene soort van vliering; het gelaat harer kinderen draagt het pynlyke kenteeken des hongers. Het was my onmogelyk my van tranen te onthouden op het zien van den deerniswaarden toestand der weduwe eens mans, die zyn vaderland zoo veel luisters heeft bygezet. Ik smeek het U, myn heer, kom haar toch te hulp.

" Het gebrek der vlugtelingen op Calamos is zonder voorbeeld; dagelyks bezwyken er twintig a dertig.

" Aan den Heer Balbi van Livorno heb ik verschrikkelyke tydingen mede te deelen. Zyn vader en zyne broeders liggen, benevens bisschop Josef, onder de puinen van Missolonghi bedolven; zyne schoonzuster en hare beide dochters zyn onder de uitgewekenen te Calamos; zyne beide moeyen zyn te Arta gevangen."

De brief van den Heer Eynard zelven aan het komité wordt, na de mededeeling van dit uittreksel, aldus besloten.

" Ik twyfel geenszins myne waarde kollega's of gy zult nieuwe onderstand tot verligting van zoo vele rampen bestemmen. Ik heb onmiddelyk geschreven dat men provisioneel 1000 fr. aan Mevr. Bozzaris en eene gelyke som aan Mevr. Bachini moest uitkeeren. Ik vermeen dat het Parysche komité insgelyks fondsen naar Calamos behoorde over te maken, en zonder uw antwoord af te wachten zal ik bevel hiertoe geven; dergelyke omstandigheden gedogen geen uitstel, en gy weet bovendien dat ik verantwoordelyk ben voor al wat ik overmaak."

Den 26*sten Aug.* — De *Etoile* behelst, onder dagteekening van heden, de beide volgende gewigtige artikels:

" De heer minister van buitenlandsche zaken Canning wordt eerstdaags te *Parys* verwacht. Wy raden de oppositie bladen, die toch volstrekt of oorlog of kongres willen hebben, zulk eene schoone gelegenheid niet te verzuimen, om hunne lezeren een kongres aan te kondigen."

" Van Madrid wordt, onder dagteekening van den 21sten, geschreven, dat de koning van Spanje het afscheid verleend heeft, hetwelk de hertog van Infantado hem den 18den gevraagd had (*donnée*) Het portefeuille der buitenlandsche zaken is, *ad interim*, toevertrouwd aan den heer Salmon."

Brussel, 12*den Aug* — Den 3den dezer maand heeft het koninglyk genootschap van nationale taal en letterkunde *Concordia*, alhier, eene vergadering gehouden, waarin eenen prys voor-

gesteld werd van 300 gulden voor *de beste wyze of opstel van stenographie* (snelschrift, de kunst om door middel van zekere teekens zoo schielyk te schryven als men spreekt,) *toegepast op de landtaal*, ten einde bekwame snelschryvers te kunnen vormen, welke in staat zyn, redevoeringen, in de landtaal uitgesproken wordende, op te teekenen.

Uit Milo wordt, onder dagteekening van den 25sten July geschreven, dat zich onder de Grieken het gerucht had verspreid, dat dit eiland hun eene wykplaats zoude leveren, alwaar zy zich door het Fransche eskader tegen de woede der Turken zouden zien beveiligen; alle vlugtelingen vlien derhalve derwaarts, en de agent van Z. A. C. M. ziet zich in eenen uiterst moeyelyken toestand gebragt, met betrekking tot die ongelukkigen, die men by honderden, zonder het geringste middel van bestaan, aldaar ziet aankomen; het is voornamelyk derwaarts, dat men de opbrengst der ten behoeve der Grieken gedane inteekeningen behooren te zenden

Over de jongste gebeurtenissen te Konstantinopel sprekende, zegt de *Courier* van den Sulten, dat, indien bloed een goed cement is voor het gebouw, hetwelk hy optrekt, het ten minste niet by gebrek daaraan wezen zal, indien het niet duurzaam is.

Met betrekking tot het geneeskundig dagverhaal van Keizer Alexanders ziekte, maakt voorts het *Journaal des Debats* de volgende aanmerkingen:

In Rusland ademt alles rust, maar de nationale rouw voor Alexander geeft aan alles geleut eenen treurigen tint, welke zelfs niet de toebereidselen tot de krooning uitwisschen. Wy hebben een zeer belangryk document ontvangen, dit is het omstandige dagverhaal van Keizer Alexanders jongste ziekte, dag voor dag en uur voor uur, in het latyn geschreven, door Doctor Wylie, eenen in hoedanigheid van vertrouwden geneesheer aan den persoon des overleden keizers gehechten Engelschman. Weinige lieden zullen het in *extenso* gelezen hebben; wy, die dezen pligt vervuld hebben, hebben daarin eenige zeer zonderlinge ophelderingen gevonden. De keizer werd by zyne terugkomst uit de Krim, aangetast door eene neerslagtigheid aan geest en ligchaam, welke in den beginne niets dan de eerste teekenen eener gewone of wisselende koorts opleverden. "De oorzaak der ziekte, zegt de Heer Wylie, is somtyds eene al te drukkende bezigheid, eene geestaandoening, vrees, ongerustheid. Eene bykomende oorzaak is het verblyf of de reis in of door moerassige en nieuw bebouwde streken." De keizer weigerde eenige hem voorgeschreven heelkundige middelen te gebruiken, en binnen weinige dagen veranderde de koorts in een hevige typhus, die somwylen met yling gepaard ging. Op zekeren dag zeide de monarch tot den Heer Wylie: "Laat my toch met vrede; ik weet zelf beter wat my noodig is, rust, eenzaamheid, stilte." Op eenen anderen tyd zeide hy tegen den geneesheer: "Myn vriend, op myne zenuwen moet gy werken; zy zyn verschrikkelyk in de war."—"Het is eene kwaal, hernam Wylie, waarmede koningen doorgaans meer behebt zyn dan particulieren."—"En wel voornamelyk in de tegenwoordige omstandigheden, hernam Alexander levendig. "O! ik heb wel reden om ziek te wezen." Eindelyk, naar allen schyn zonder koorts zynde, wendde zich de keizer plotseling tot den doktor, die alleen by hem was: "Myn vriend, riep hy uit, welk eene daad! welk eene schrikkelyke daad" En daarop vestigde hy eenen vreesselyken en ondoorgrondelyken blik op den geneesheer. De Heer Wylie zegt te gelooven, dat die woorden het begin der yling te kennen gaven; maar hooger verklaart hy; "in andere byzonderheden, aangaande den oorsprong der geestaandoening, waaraan de keizer leed, niet te mogen treden."

Dus is de dood van keizer Alexander nog steeds in een geheimzinnig duister gehuld, hetwelk onze gissingen vruchteloos pogen te doorzien. Welk berouw of welke ongerustheid heeft de dagen van zulk eenen uitstekenden vorst verkort? Het graf zal dit geheim niet eeuwig bewaren.

FROM 'EL COLOMBIANO.'

Caracas, November 1.

A Commissioner from His Excellency the Liberator, arrived in this city with dispatches, on the 28th ultimo. The rout of this gentleman lay through Guayaquil, Panama, and Carthagena, and we publish to day, the very important acts passed in those cities, immediately on his arrival therein. By these acts, but more especially, by that of Guayaquil, we behold the whole aspect of our political relations changed —the bonds which once united us with that distant section of the Republic, capriciously rent asunder—and we fear the entire fabric of the Constitution overthrown. Guayaquil, which in its zeal for the constitution, and for constitutional abuses, but yesterday whined over the backsliding of Venezuela, renewing its pledges of loyalty to government, and seeking at its hands the assembly of the Grand Convention, this very Guayaquil, now, to the utter consternation of Venezuela itself, comes forward with most unblushing effrontery, and in bold defiance of both the one and the other, pledges itself to principles, still more alarming, for their anti social and slavish character, than for their contempt of the constitution, and their pueril inconsistency. If the forms of social order are to be invaded—an experiment at all times dangerous,—we would at least have them so, on the side of rational liberty, and not in degradation of our species.

We who have uniformly reprobated in this department, that enthusiasm which was hurrying us into acts of sovereignty, unjust to our compact with the other departments of the union, cannot be more indulgent to a distant section, which with less provocation, has violated this compact; and this in support of principles, more befitting the days of Sylla, than those in which we live,—principles which after five years of constitutional liberty, would now chain the people to the car of a Dictator,—a discreet one indeed in the present case, and therefore with chains of gold,—but still with chains; and which would soon qualify us for the meridian of Constantinople, and the discipline of its Janissaries. In short, this last act of Guayaquil, so opposite in tone and spirit to its former one, is a firebrand thrown among the people—with what views we venture not to state, but with the inevitable consequence of neutralizing popular opinion by dividing it, and thus ushering in a mediation ten thousand times more dangerous in principle, than that anarchy from within, or that invasion from without, which it suits Guayaquil to foresee, but of which we on the Atlantic side know nothing. We say "a mediation more dangerous *in principle*, as opposed to its danger in practice, because, however slight may be the latter in the present instance, a false position in politics can never be defended on the plea of having brought with it less evils than it might have done, or than it may do hereafter To disarm malice however, we may state, that if aught could give grace to that which is in itself most loathsome, or satisfy us that from a Dictatorship could spring a more satisfactory and constitutional order of things, than from a President and Congress, it would be its investiture in the person of general Bolivar; but as we abhor the term *in toto*, deeming it a prelude to slavery on the one hand, and despotism on the other, a term unknown since the days of Rome till revived in Peru, we never can sanction its assumption, even by the most moderate and unambitious of men.

This is a question not of dictation, nor of force, but of counsel; and we may as confidently rely on the wisdom and experience of general Bolivar in his capacity of constitutional president, as in that of constitutional dictator. In short it may be laid down as an axiom, that all dictation to a nation, must end in the annihilation to its liberties. No man possesses this right over his fellowmen; and amongst us, after sixteen years of sacrifices in behalf of popular institutions and representative government, the very suggestion savors of ridicule. If Guayaquil thinks otherwise, we have nothing to say against the whim; but in that case, Venezuela and Cundinamarca claim the benefit of the example it has set them, in this *its primitive act of sovereignty*, and demand likewise to think and act in a way befitting their notions of liberty. There is no word, by the way, so little understood as this of *liberty*. Thus in the antient Republics, the people were sedulously taught to believe, that provided those who exercised a military power over them, and even overwhelmed them with insults and oppression, went by the names of *Consules Dictatores, Patricii, Nobiles*, in a word, by any other appellation than the proscribed one of *Rex*, they were free, and that a freedom so valuable must be preserved at the price of every calamity—even at that of its loss in substance. And thus amongst our selves, there are many who, misled by an indiscriminate admiration of all that is opposed to ordinary forms of government, and perhaps also by the vanity of presenting lively contrasts to what they call the degeneracy of modern times, cry up this system as the only one fit for us to imitate. In their opinions the only proper employment of a free citizen is, to quote the words of an ancient author, *to be either assembled in the forum, or preparing for war. Being valiant, inured to hardships, inflamed with an ardent love of ones country, and of glory*—or to sum up the whole in few words—with an ardent desire of military ascendency, and conquest. These seem with some of us the only social qualifications worthy of our esteem, and the only principle on which the Americas can be governed; since we cannot otherwise understand on what principle Guayaquil prefers the dictation of an unconstitutional authority, to that of its own representatives assembled in Congress, or in Grand Convention. We shall be told perhaps that this is not the case; and that by the 3d article of its resolutions, it invites the Liberator to convoke this Convention. But this is a mere illusion. After setting forth in the preamble to the act, and by the way, in the face of an opposite assertion in its former act, that the constitutional authorities, even when supported by the people, cannot assemble the Grand Convention, it authorizes the Liberator to do so or not, at his discretion, in his unconstitutional capacity of Dictator;—"he *may* convoke the Grand Convention of Colombia" says the act. And when may he so convoke it? "When as its Dictator *he has saved the state from ship wreck, and freed it from dangers*:" or in other words, when its convocation has become ridiculous, in virtue of the transfer of its powers to a Dictator, and when as the act itself states, "he has already settled the business, in his own way."—But this is a slight specimen of the inconsistencies and even wickedness of this act. By reassuming its right of sovereignty, it disunites itself from the other departments of the union, (although of this we do not complain;) declares void, in as far as it is concerned, the present executive and legislative power of Colombia; acknowledges no obedience, and no renunciation of its original supremacy, but to a Dictator of its own creation, thus falling into the gross inconsistency, of authorizing by means of an agent unknown in our constitution, that very Convention, which it admits that neither he, in his constitutional capacity of president, nor a Constitutional Congress can legally convoke; and finally it adopts for its future form of government, the constitution of the Republic of Bolivia. In what then we ask, do the provinces known in Spanish times as the "provinces of the kingdom of Quito" appertain to Colombia, its constitution, or its government?—more especially as we learn by the act of Panama, that Assuay and Quito have followed the same course?

It will not do to tell us, that Venezuela has set them this example. The example of Venezuela would at least have taught them to respect the spirit of the constitution—to abstain alike from the exercise of an act of sovereignty, or the renunciation of a political right; it would have taught them to have sought the mediation of the Liberator, in his constitutional character not as absorbing in his person all the attributes of the State, but as president of the Republic of Colombia,—and lastly, to have sought the concurrence of the union at large, to the introduction of a new constitution.

We have touched but superficially on this extraordinary event, owing to the short interval that has elapsed since the documents came into our possession: some further remarks however will be found in our notes on the act itself. The acts of Panama and the Magdalena, however important in themselves, are secondary to that of Guayaquil, both as being less violent and decisive in their nature, and as emanating from the latter. Panama asks as a boon from the Grand Convention, and in this merely imitates ourselves; whilst Magdalena calls for the presence of the Liberator, touching vaguely indeed on the necessity of investing him with extraordinary powers, but without specifying their nature. But here, as in *Panama*, we behold no act of self-government, on the part of the people—no assumption of supremacy, nor adoption of a new constitution—nothing in short subversive of our Union with these Departments.

To conclude, the resolutions thus adopted in the South, have as we have already stated, changed the whole aspect of our affairs. It becomes an interesting question to enquire what will now be the conduct of our neighbours in the East and West, and even in Bogota itself: we are assured that there exists in that capital as strong an adherence to sound constitutional principles as in any part of the Republic, and that they possess in general Santander a staunch supporter. But it is from the Liberator himself, that the country expects its repose. He will, we are confident, be the first to reprove this defection in the South; and by concurring in a constitutional reform, will preserve unsullied the work of his own hand, and the glory of his name.

FROM AMERICAN BAPERS.

New York, Sept. 23.

From "Rome in the Nineteenth Century"

St. Peter's.—The external appearance of St, Peter's disappointed our expectations; but on the inside, however, we found the beauty we so vainly looked for on its exterior.

We had obtained the written permission of a Cardinal to visit the subterranean chapel, which we descended by a double marble staircase, to the brazen doors of the Confession, or Tomb of St. Peter, illuminated by a hundred never dying lamps. Pavements of beautiful inlaid marble, curious old mosaics of the earliest ages of Christianity, laborious gilt paintings, and a profusion of other ornaments, richly adorn the interior; while marble sculpture, and bronze bassi relievi on the splendid shrine of the Apostles, represent the great miracles of their lives; and their images shine on a ground of gold above the great altar which is erected over the spot of their interment.

Emerging from those gloomy but magnificent regions of darkness and death, to upper day, we stopped to survey the great altar which stands above the Confession of St. Peter, and beneath the dome; but it is not exactly in the centre, which rather hurts the eye.

We pass by a multitude of pictures, statues, altars, symbols, and relics, which the writer describes with the force and elegance peculiar to this work, and proceed to the grand object of adoration, St. Peter himself. It is pretended that he is the Old Jupiter Capitolinus, melted down and recast with the modern additions of a glory round his head, and a couple of keys in his hand, holding out his toe to be kissed by the pious multitude, who continually crowd around it for that purpose.

If I were to name a point from which the church is seen to the best advantage, it should be nearly from this very statue of St. Peter.

The magnificent arches, and crossing aisles, fall into beautiful perspective,—the tombs, the statues, the altars, retiring into shadowy distance, more powerfully touch the imagination; the lofty dome swelling into sublimity above our heads, seems to expand the very soul, while the golden light that pours through the painted glass at the upper extremity of the church, where the holy spirit hovers in a flood of glory, like the chastened splendour of the evening clouds, sheds its celestial radiance on every object. It shone full on the beautiful columns and polished pannels of ancient marble—ruins

of Pagan Temples, now adorning the proudest fabric of Christianity; and the splendid canopy of bronze, the warlike spoils of the first imperial master of the world, now overshadowing the tomb of the humble Apostle of peace.

Confessionals in every living language stand in St. Peter's. Spaniards, Portuguese, French, English, Germans, Hungarians, Dutch, Swedes, Greeks, and Armenians, here find a ghostly counsellor ready to hear and absolve in their native tongue. At stated times the confessors attend in the confessionals. This morning being Friday, they were sitting in readiness. The people passing kneel down opposite the confessor who touches their head with a wand.

For one man that I see at confession, I see fifty women. On the pavement of the great nave of St. Peter's, are marked the lengths of the principal churches of the world, from which it appears that

St. Peter's itself is	609	feet in length,	
St. Paul's in London	500	„	„
Notre Dame in Paris	434	„	„
The Cathedral of Milan	330	„	„
Santa Sophia at Constantinople	256	„	„

St. Peter's surpasses all these, not more in magnitude, than in magnificence. Description can convey no idea to you of the prodigality, yet chaste beauty, of its rich and varied decorations. The treasures and the taste of the world seem to have been exhausted in its embellishment.

But however great, unusual, or amazing may be the inanimate objects which surround us, we seldom fail to notice the human beings, who may happen to be near us. Not all the magnificence, nor all the novelty of St. Peter's prevented me from remarking the various parties that were scattered over this immense fabric.

A group of peasants in grotesque and picturesque costumes were flocking around the bronze statue of St. Peter, to give it the pious salutation, they had wandered from their distant mountain homes to bestow.

Round the distant confessionals, female penitents clothed in black, and deep veiled, were kneeling whispering through the grate, into the ear of their ghostly father, that tale of guilt and misery, no other mortal ear might hear. Their faces were concealed, but their figure and attitude seemed to express deep humiliation, grief and compunction. The countenances of the confessors were various. Some were lethargic and indifferent, others seemed to wear the air of attention, surprise, admonition, weariness, or impatience; but in one only could I trace the tenderness of compassion, and of gentle, yet impressive rebuke. It was an old Dominican monk, whose cowl thrown back, displayed a pallid cheek, deeply marked by the lines of piety and resignation, and in whose mild eye shaded by a few thin gray hairs, shone the habitual kindness of Christian charity. He seemed in the beautiful language of scripture, "a man of sorrows, acquainted with grief," humble and patient, *yet tolerant of human frailty, as they generally are in the highest degree, who the least need toleration from others.*

Opposite to this old monk, was a cardinal, whose state robe was carried by a trainbearer, followed by an immense retinue of servants— He was going round in great pomp, to all the altars in succession, and kneeling before them to offer up prayers. Near to the cardinal were some wretched cripples covered with rags and dirt, crawling on the pavement, demanding charity, in the most abject terms of misery and supplication.

How different were the motives that assembled so many human beings in this superb and solemn place! Some were here from curiosity, like ourselves—others from piety, like the peasants—from penitence, like the confessants—from hypocrisy, like the cardinal—from want, like the beggars—from necessity, like the servants—from duty, like the priests—or from idleness, like the numbers of vacant looking loiterers who were strolling about.

We had spent all the morning in the church, and indeed on a winter's day St. Peter's is a delightful promenade. Its temperature seems like the happy islands, to experience no change. In the coldest weather it is like mild summer to your feelings, and in the most oppressive heats it strikes you with the delightful sensation of coolness, a luxury not to be estimated except in a climate like this.

We had intended to ascend to the top of St Peter's to day, but it was now too late to see the view to advantage, and we were too much wearied to enjoy it.

Ascent to the top of St. Peter's.—You will stare when I tell you that a broad paved road leads up to the top of St. Peter's Church: not perhaps practicable for carriages, from its winding nature, but so excellent a bridle road, that there is a continual passage of horses and mules upon it, which go up laden with stones and lime; and the road is so good and the ascent so gentle, that any body might ride up and down with perfect safety. The way is very long, and as I have not yet quite recovered my strength, I longed for a donkey, to carry me up. But none was to be had, and I was compelled to walk, lamenting grievously that no other ass was to be found except myself; which wretched piece of wit I purposely repeat, that I may deprive you of the malicious pleasure of saying it.

Without any aid then, I reached the roof at last, which seems like a city in itself. Small houses, and ranges of workshops for the labourers employed in the never ending repairs of the church are built here, and are lost upon this immense leaded plain, as well as the eighteen cupolas of the side chapels of the church, which are not distinguishable from below. Though only comparatively small, how diminutive do they seem compared to that stupendous dome, the triumph of modern architecture, in which is fulfilled the proud boast of Michael Angelo, that he would lift the vault of the Pantheon, and hang it in air! It is exactly of the same magnitude. Its beautiful proportions, and finished grandeur, towering into heaven, can here be fully seen. From below they are lost, owing to being thrown back, by the length of the Latin cross, and consequently sunk behind the mean elevation of the front, so that this noble dome is perhaps no where seen to so little advantage, as from that point in which it should appear to the most—the *Piazza* of St. Peter's. We rambled about, and rested ourselves for a time on the marble seats which are commodiously placed upon the leads. We then commenced the ascent of the great dome by a succession of staircases, ingeniously contrived, and from which passages lead out but upon its internal, and external galleries. We now began to have some idea of the immense height we had already gained. The mosaic figures of the saints and apostles, emblazoned on the vaulted roof, were now so near as to stare upon us in all their gigantic proportions, and from the highest gallery we looked down into the fearful depth of the church below, upon the minute forms of the human beings, who like emmets were creeping about in it. In the course of our progress we walked round the external cornice of the dome, which is so broad, that though there is no fence around the edge, three or four persons might walk abreast with perfect safety. We were informed that it is half a mile in circumference. At last by flights of very narrow stairs, and long bending passages, sloping inwards to suit the inclination of the rapidly narrowing curve, we reached the summit of that astonishing dome, to which we had so often looked with admiration from below and at a height, above the flight of the fowls of the air, we enjoyed the far extended and interesting prospect, over mountain, flood, and plain.

The beautiful amphitheatre of hills which encloses the Campagna, stretching round the blue horizon on three sides; the pointed summits of the lofty Apennines behind, wreathed in snow; the Tiber in its long sinuous windings through the waste; far beyond, the desolated Ostia, and thence the blue waters of the Mediterranean, gleaming in the sunbeams; Rome at our feet—her churches, her palaces, her dark and distant ruins, the rich verdure and golden fruits of the orange gardens of her convents, contrasting with the deep shade of their mournful cypresses;—such a scene as this, fanned with the fresh blowing gale, as mild and soft as the breath of summer, and canopied by the clear blue sky of etherial brightness, could not but awaken admiration in the coldest heart!

We enjoyed it in perfect security, the top of the dome being surrounded by a railing undiscernible from below.

It is impossible to form an idea of the immensity of St. Peter's without going to the top.

The long winding paved road that ascends to the leads as if to the summit of a mountain; the amazing extent of roof, the vast scene on which every thing is constructed; the endless height to which you climb by staircases and ascending passages, to the top of the dome, from which as if from heaven, you look down upon the earth, scarcely able to discern the human beings upon its surface; all this may give you some idea of its stupendous size, which from below you can never conceive, and which I am sure my description will never make you comprehend.

September 29.

Latest from Europe—By the packet ships Leeds and Florida from Liverpool, we have received our files of London papers to the 23d, and Liverpool to the 25th August.

So far as we can learn, there is some slight amelioration in the state of the manufacturing districts. And well might there be, for human endurance was tried to its utmost extent.

In Ireland, the distress is very great. The statement exhibited to Mr. Peel, is indeed a melancholy one. The whole moral and physical face of the country is changed. It is said that no subscriptions, however liberal, can be of the slightest service.

It is difficult to collect either from public or private sources of intelligence, the precise state of trade in the manufacturing districts; but, although there is a great variance in the published accounts of trade, it appears to be admitted on all hands, that there is not even a tendency to any further depression. Private letters from Rochdale, Oldham and Middleton, all agree in representing the continued firmness of those markets, and in Macclesfield the silk manufacturers begin to feel an assurance that in their line they can resist foreign competition. It would also seem, by the Stockport Advertiser, that the prospects of improvement there are quite cheering. Indeed, there is little doubt but trade is fast returning to that sound and healthy state, beyond which, it is to be hoped, it will not in future extend. The great difficulty is, how to find employment or support for that portion of the population which the regular and limited demand for our manufacturers must leave unoccupied. The consideration has become of more serious importance since the Relief Committee who, for some time past, depended principally upon charity for support.—It is, however, gratifying to observe, that the poor people received the announcement with exemplary resignation, and, I have no doubt but that the public meeting, which was held here on Thursday, had a share in tranquilizing their minds, as the people feel some gratification in seeing their situation attended to and discussed.

The Spanish constitutionalists in England are in dreadful distress. They are on the point of perishing for want. In the village of Somerstown about 170 of them reside, and the neighborhood (which is a very poor one) has formed a subscription of a penny a week each person, for the relief of the exiled patriots.

Colombia.—We have been requested to publish the following article, which we fear is but too true. The youth of our country must check their ardour, and not let their enthusiasm induce them to quit their homes and firesides, and rashly enter into a foreign service.—To aid a suffering nation to be free is always laudable, but South America is now free, and national jealousies and religious bigotry will always check the advancement of foreigners in the service of those republics.—Let our young men never forget HOME—and such a home as our country can boast of. If they cannot advantageously follow the learned professions, let them become artizans and manufacturers; let them take their axe in hand and fell the forest, and be farmers. A coarse meal in their native land, which industry will always furnish, is preferable to luxuries in other climes.

It is well known that numbers of young men are annually leaving the United States, for the purpose of joining the Colombian navy; but the result of these adventures is not so generally known as it ought to be. Those who are so fortunate as to escape the dangers of the climate, return by the first opportunity, disappointed—to which class we belong. But we do not wish to keep our disappointment to ourselves; if the publication of it may be the means of saving the lives or property of any of our fellow citizens our wish will be accomplished: this is our sole object; and those who have returned were solicited by a number of gentlemen who were in Carthagena, and witnessed the treatment we received, to publish our grievances on our arrival here.

We left New York with a number of others, amounting in all to twenty two, in May last, in the new frigate *La Plata.* We were all furnished with *provisional warrants*, to be confirmed by government immediately on our arrival in Carthagena. Flattering prospects were held out to us by the agents of Colombia, of active service, good pay, rapid promotion, &c and we were a little sanguine in our expectations. On our arrival there we were somewhat disappointed with the appearance of things—ships without crews, or the possibility of procuring them, pay very low, and reports against the navy flowing in upon us from all sides, particularly from their own officers. The consequence was, that in the course of two months, six of the young men embarked for their native country in disgust. The remainder, however, were determined to persevere as long as they could; for the sacrifice which was made by them in joining the navy was too great to authorize their quitting it without a fair trial. We flattered ourselves that things might not be as bad as were represented. We were willing to ascribe the reports of the officers to interested motives, and hoped that orders from Bogota might better the prospects and confirm our warrants. We waited several months, but those orders never came. By that time we were fully satisfied that there was no prospect of going to sea. Regarded with jealousy by the natives, treated with no respect, and were unable to obtain the poor pittance due us—all that we received for upwards of five months' pay was the paltry sum of $11 25, which amount was for rations. This, of course, was insufficient to support us and compelled us to go in debt to such of our countrymen as were there, and willing to assist us. We despaired of receiving any kind of justice, and concluded that we could not do better than return to our native country which we resolved unanimously to do. In the mean time, eight out of sixteen of our brother officers fell victims to the climate. Of the eight then remaining, five have just returned in the brig Bunker Hill; so that of twenty two who embarked in the service a few months ago, eight are deceased, and but three left at Carthagena on the 8th August last, one of whom was then sick with the fever.

If the treatment above cited had not been sufficient to damp our ardour, the unfeelingness displayed by the *officers of government* towards the sick and dying of our brother officers, and their inhumanity to them after their decease, such as refusing them a decent burial, and *selling* their clothes and valuables to the seamen, the surviving warranted officers not being allowed to take charge of, or even bid for the same, which they the seamen were told would be considered as in part payment of their wages, must be considered by every feeling person, not only to throw a damp on our spirits and zeal in the cause, but to create a hatred and contempt in the breasts of the survivors of our little band towards these persons.

But we forbear to dwell on so disagreeable a subject. This is a plain unvarnished account of our experience in the Colombian Navy; and in laying it before the public, consider we are doing no more than our duty, and sincerely hope it may deter other young men from entering into the same unthankful employment.

As an object of public beneficence, it is hoped that our papers generally will give this an insertion.

[The names of the subscribers are left with the editor.]

(Zie Vervolg.)

VERVOLG
Van de Curaçaosche Courant van den 11den November 1826.

Den 10den November 1826.

DE ondergeteekende verzoekt den genen die in zyne huizen wonen en huishuur verschuldigd zyn, om onverwyld het verschuldigde te komen afbetalen en voortaan geregeld de huurpenningen alle drie maanden te voldoen, aangezien hy in de onmogelykheid is, om langer uitstel te geven.

JEOSUAH DE SOLA

Lyst der sedert den 3den tot den 10den dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

A de Graauw	J B A van Hall
W Canegieter	A Gulez
Kolonel J Verveer	R F de Lansberge
Jan Nerbout	J Krefft van Riel
P C W Anemaet	Brender a Brandes
Doctora Taoeada	L F van Graetek
B Hartz	F W van Goodt
Karel Biedon	Haefkens
Willem de Groot	J Bintsnyder Korps
Jacob Sluis	W F Haaf
P Hooter	J Haefkens
J van Haeften	Roelof van Dam
T Tölling	F B Frank
Pieter van Lamoen	J Hellyer
Joseph Wiedeman	A Benab

Curaçao den 10den November 1826.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—NOVEMBER.

4	golet	Dos Amigos, Dominguez,	Coro
	——	Jupiter, Garcia,	Porto Rico
9.	——	Favorite, Marconje,	La Guayra
	bark	Maria Manosio, Fernandes,	Coro
	brik	Maria Louisa, Albertin,	dito
10.	——	Libertador, Bartlet,	Puerto Cabello

UITGEKLAARD—NOVEMBER.

6.	golet	Carolina, De Haseth,	St. Eustatius
	——	Jupiter, Garcia,	Porto Rico
7.	——	General Sucre, Arbelo,	Zee
	——	De Hoop, Rekwester,	Porto Rico
	——	Ad. van der Capellen, Pontilius,	St. Domingo
	——	Camille, Bigoone,	Porto Rico
	——	Aimable Lucia, Diedenhoven,	Coro
10.	——	Helena, Eltino,	Bonaire
	——	Harriet, Gault,	Wilmington

EVANGELISCHE KERK.
Zondag den 12den November ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. J. Muller, s. a. z.

Op Zaturdag laatstleden is van Hellevoetsluis binnen deze haven aangekomen Z. M.'s Pakket brik de Zwaluwe, gekommandeerd door den luitenant der eerste klasse Ampt; aan boord hebbende de Weledele Gestrenge Heer R. F. van Rhaders, Majoor in dienst der Nederlanden.

Op voorleden Woensdag is van deze haven naar La Guaÿra en Puerto Cobello vertrokken Z. M.'s korvet de Pallas, gekommandeerd door den kapitein luitenant Van de Velde.

Volgens de El Colombiano van den 1sten November is op den 30sten October te Caracas een kommissaris van Bolivar aangekomen, welke aldaar depeches van den President Bevryder aangebragt heeft, als ook te Guayaquil, Panama en Carthagena, door welke plaatsen hy zyn weg genomen had.

Deze depeches komen volgens andere berigten hierop neder: dat Bolivar de bemiddeling aangenomen heeft waarom het departement Venezuela hem heeft verzocht, mits men hem het dictatorisat opdroeg en de verandering van de konstitutie aan hem overliet, als wanneer hy Colombia eene konstitutie zou geven gelykvormig aan die van Bolivia.

Onmiddelyk na de aankomst van dien kommissaris te Guayaquil, Panama en Carthagena, hebben elk dier steden eene akte uitgevaardigd, welke in de El Colombiano geplaatst zyn.

In die van Guayaquil wordt gezegd, dat men uit Cuba vernomen heeft dat aldaar reeds 22 000 man troepen by een waren en nog 18.000 meer verwacht werden om een inval in Colombia te doen; dat er in byna alle provintien van Colombia onlusten waren uitgeborsten en dat een burgeroorlog het land bedreigde van een te scheuren, en dat het departement Guayaquil ter afwending dezer dreigende onheilen besluit om aan Bolivar de souvereiniteit optedragen en het aan hem overtelaten die staatsregeling te vormen welke zyne wysheid zal noodig achten.

De departementen Asuay en Quito hebben eene dergelyke akte uitgevaardigd; de akten van de departementen Panama en de Magdalena zyn gematigder, en roepen den President Verlosser slechts als bemiddelaar in.

De El Colombiano vaart hevig uit tegen deze akten, vooral tegen de drie eerste en zegt dat zy de banden verbroken hebben met de overige deelen der Republiek van Colombia en het konstitutioneele gebouw geheel omver hebben geworpen; ook had men nooit kunnen denken dat die departementen welke eene maand geleden zoo yverig streefden naar een federatief gouvernement en de byeenroeping der groote Conventie, zulk eene onverstandige stap zouden doen.

Plaatsgebrek laat ons heden niet toe om thans deze verschillende akten en de oordeelkundige aanmerkingen der redacteurs van de El Colombiano in derzelver geheel te plaatsen hoe belangryk zy ook zyn; ondertusschen zyn wy almede zeer verlangend te weten welke akten die departementen over eene week of vier weer zullen uitvaardigen, het zy weer die voor een federatief gouvernement zoo als zy over eene maand geleden gedaan hebben, of een koninglyk of keizerlyk of geheel onafhankelyke Princedommen of Republieken enz., want zy kunnen die akten nog op verscheidene wyze varieren.

VERDERE UITTREKSELS VAN NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

Parys, 20sten Aug—De Portugeesche constitutie is thans in haar geheel bekend. By dezelve wordt het gouvernement van dat Ryk verklaard monarchaal, erfelyk en by vertegenwoordiging.

In een land, alwaar eenmaal de Inquisitie zulk eene gewigtige rol heeft gespeeld, is voorzeker eene bepaling, omtrent het stuk van den godsdienst, van hoog belang. By de tegenwoordige grondwet wordt de Roomsch Katholyke godsdienst de eerdienst van het Ryk verklaard en wordt voorts bepaald, dat aan vreemdelingen verlof wordt gegeven, om hunnen godsdienst binnenshuis uitteoefenen, doch zonder uiterlyke teekenen. By eene volgende bepaling, aangaande de Portugeesche burgers, vindt men, dat genaturaliseerde vreemdelingen, om het even van welken godsdienst, als zoodanig kunnen worden aangemerkt.

De wetgevende magt berust by de vergadering der Cortes en den koning. De Cortes bestaan uit twee Kamers; die der Pairs, welke door den koning worden benoemd en erfelyk zyn, en die der Gedeputeerden, welke door de stemgeregtigde burgers in twee graden, dat is door tusschenkomst van kiezers, worden verkoren.

De uitvoerende magt wordt in allen deele aan den koning opgedragen, en wel met verantwoordelyke ministers, zonder welker teekening geene koninklyke bevelschriften verbindende zullen zyn. Het geen elders onder de prerogatieven van de kroon behoort, is in deze verordening, by eene byzondere bepaling, aan den koning opgedragen, en wel, onder de benaming van de besturende magt;—welke zal bestaan in het vermogen, om, indien er botsingen onder de onderscheidene ligchamen van den Staat mogten ontstaan, dezelve te doen ophouden, het zy door eene onbepaalde benoeming van Pairs, het zy door eene ontbinding en eene nieuwe verkiezing der Gedeputeerden, of door eene buitengewone byeenroeping der Cortes.

De regterlyke magt wordt geheel en al onafhankelyk verklaard, en de regters worden voor hun leven aangesteld. In crimineele zaken zullen gezworenen de daden beoordeelen en zal de regtbank de straf toepassen.

By de algemeene bepalingen worden aan de Portugeesche burgers hunne burgerlyke en staatkundige regten, gegrond *op de vryheid en de zekerheid van persoon en bezitting*, op de plegtigste wyze gewaarborgd. Eene der gewigtigste is voorzeker eene onbepaalde vryheid van drukpers, behoudens verantwoordelykheid voor misbruik; gelykheid voor de wet; onschendbaarheid der byzondere woningen; gelyke verpligting voor alle in het dragen der belastingen; vryheid in het uitoefenen van beroepsbezigheden; het regt van petitie; de aanspraak van elk burger om zyne kinderen van 's Ryks wege te laten onderwyzen;—enz.

Omtrent het strafregt wordt bepaald, dat de straf nimmer verder zal gaan dan de persoon des veroordeelden;—dat de verbeurdverklaring der goederen alzoo wordt afgeschaft, alsmede de straf van geesseling, brandmerk, of die daarmede gelyk mogt staan.

Den 30sten Aug.—Er was in sommige der jongste berigten uit Spanje gesproken geworden van eene gebeurtenis, zoo afschuwelyk, dat men dezelve voor een der menigvuldige verdichtselen moest houden, die omtrent dat ongelukkig land verspreid worden. De *Etoile*, heden met afkeuring over het gebeurde sprekende, bevestigd de waarheid van hetzelve. Een man aldaar, van kettery overtuigd, is na onderscheidene conferentien om hem tot de regtzinnige leer te rug te brengen, op vonnis eener regtbank, niet van geestelyken maar van leeken, den 31sten July met sommige der formen van de voormalige *auto da fé* ter dood gebragt.

Groningen, 25sten Aug—De plegtige inwyding van het monument voor Graaf *Adolf van Nassau* is op het feest van 's konings verjaring gevierd. Des morgens ten 10 ure verzamelden zich te Scheemda verscheidene staatsleden, ambtenaren des ryks, leden der kommissie van onderwys en andere personen van distinctie, ten huize van den Heer Burgemeester. Van daar ging ten 11 ure de trein naar de kerk der Hervormden, welke met veel smaak ryk versierd was met guirlandes en bloemfestoenen, tusschen welke, tegen over den predikstoel, aan den muur was geplaatst het portret van den vereerden graaf, en een afbeeldsel van het monument, omringd van tropheën. De school opziener M. J. Adriani, betrad, onder orgelmuzyk en feestgezang, den predikstoel, en hield eene korte, doelmatige, geschiedkundige redevoering over het gebeurde te Heiligerlee en de gevolgen daarvan.

Van daar ging men tegen 2 ure, in rytuigen en schuiten, naar de hooge zandige vlakte, by het voormalige klooster van Heiligerlee, waar het monument was opgerigt. Hier schaarde zich in een' wyden kring rondom het monument eene tallooze schare aanschouwers, terwyl eene kompagnie schutter behoorlyk orde hield. Onder een weluitgevoerd veld en krygsmuzyk trad de straks vermelde aanzienlyke trein den kring binnen, en Neerlands zoetvloeyende dichter, Mr. H. A. Spandaw, lid van het Kon. Instituut, daartoe door zyne excellentie den heer gouverneur verzocht, sprak eenige treffende dichtregelen uit, ter vereering van den daar gesneuvelden held. Terwyl de dichter een poos zweeg, werd eensklaps, onder zwaar muzyk, het monument ontbuld; dit bestaat uit een obelisk, op eene pedestal van Benthelmer steen, ter hoogte van vyf Nederl. ellen;—vervolgens slingerden vier jonge jufvrouwen, met groote bevalligheid, eene boven aan de urne vastgemaakte guirlande van eikenloof en bloemen eenige malen om de naald van het monument, onder het lieflyk gezang van een koor andere meisjes, geaccompagneerd en vervangen door eenige schoolonderwyzers uit den omtrek, terwyl nog kleinere meisjes den nu gewyden grond rykelyk met bloemen bestrooiden. Daarna vervolgde de dichter met hoogen ernst en kunstigen zwier zyne taak, en boezemde aan zyne hoorders geestdrift en eerbied in, terwyl by het eindigen het algemeen gejuich van *leve de Koning!* de toonen der zwaarste muzyk verdoofde.

Het blykt uit de laatste berigten uit Pruissen dat er in de Protestantsche gemeenten in dit koningryk nog steeds ongenoegen blyft heerschen over de nieuwe Liturgie door Z. M. den koning in de Evangelische kerk ingevoerd.

Deze nieuwe godsdienstoefeningen bestaan behalve de ceremonien of kunstverrigtingen in het aflezen van eenige kerkelyke formulieren als de geloofs belydenis van Anat. nasius; die van Nicea, beginnende met "Ik geloof in God den vader enz. en waarin komt "heeft geleden onder Pontius Pilatus enz." (Pontius Pilatus een niets beduidend man, ondergeschikt landvoogd van Judea aan den opper landvoogd van Syrien, heeft zeker in zyn leven niet geweten dat achttien eeuwen na zyn dood, zyn naam met den diepsten eerbied iederen Zondag in de kerken van het koningryk Pruissen, zou genoemd worden; terwyl den naam van zynen meester den magtigen alleenheerscher van het Romynsche ryk, welks grenzen ook die der bekende aarde waren, byna geheel in vergetelheid zou geraken. Er lydt dus geen twyfel of Pontius Pilatus zal den koning van Pruissen by hoog deszelfs intrede in het Elyseum wel zyn kompliment komen maken en hem bedanken voor de niet verdiende eer hem aangedaan.)

Vele predikanten hebben echter eenige verandering in deze Liturgie zoeken te maken, wyl zy voorgaven dat der gemeente welke iederen Zondag die eenzelvige formulieren moest aanhooren langzamerhand de slaap in de oogen kwam tot dat de eene 666r en de andere na ingeslapen was (en met reden: er is niets dat de slaap zoo zeer opwekt dan het aanhooren eener eentoonige en vervelende kerkelyke formulier of verhandeling) zy hebben ten dien einde getracht om het gemeenschappelyk godsdienstig gezang, weder inte voeren het welke men in navolging der gebruiken van de Roomsche kerk, uit de openbare godsdienstoefeningen gebannen had.

De koning heeft echter een besluit genomen waarin de predikanten verboden wordt om geene willekeurige veranderingen in de kerken e. gende thans in zyn ryk ingevoerd, te maken.

[illegible] te laten brengen, en waar [illegible] vertrouwt dat van [illegible] Clerc [illegible] Lodewijk [illegible] gebragt.

[illegible] Europa [illegible] vertegenwoordigers [illegible] Kamers [illegible] Heer [illegible]

[illegible]

[illegible] UITTREKSELS VAN [illegible]

[illegible]